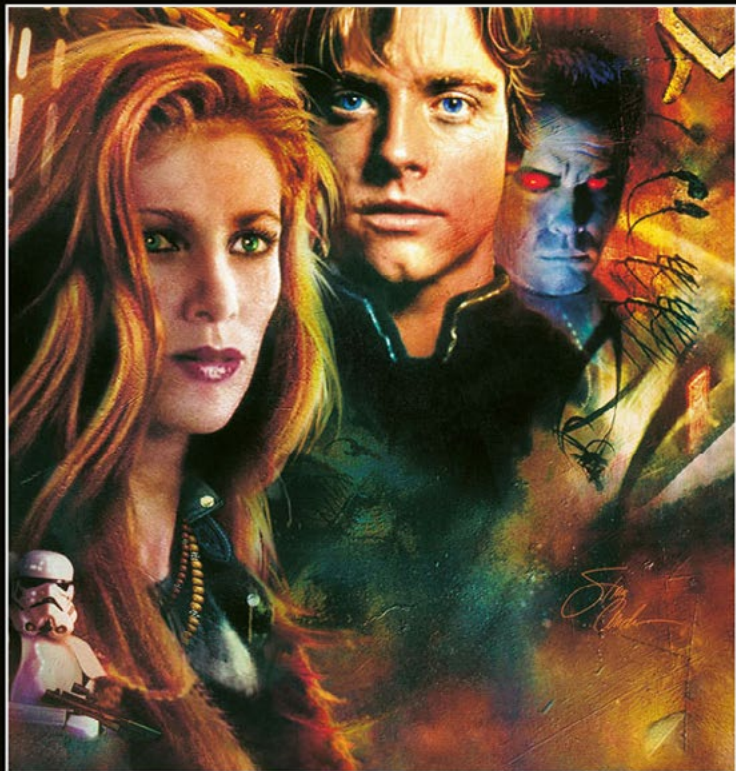

LEGENDS

STAR WARS™

POUŤ POZŮSTALÉHO

TIMOTHY ZAHN

Star Wars

Pouť pozůstalého

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Timothy Zahn
Star Wars – Pouť pozůstalého – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

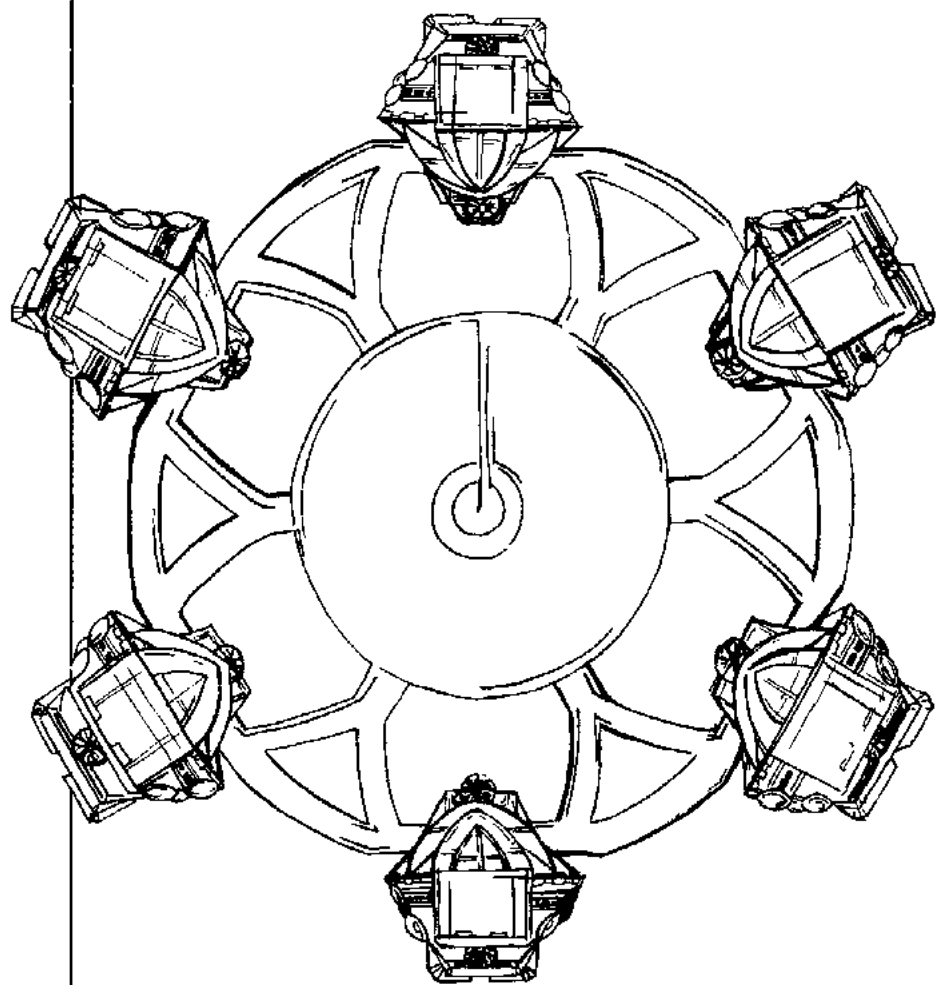
TIMOTHY ZAHN

STAR WARS™

POUŤ POZŮSTALÉHO

EGMONT

*Vaderově pěsti:
bojové pětisté první*

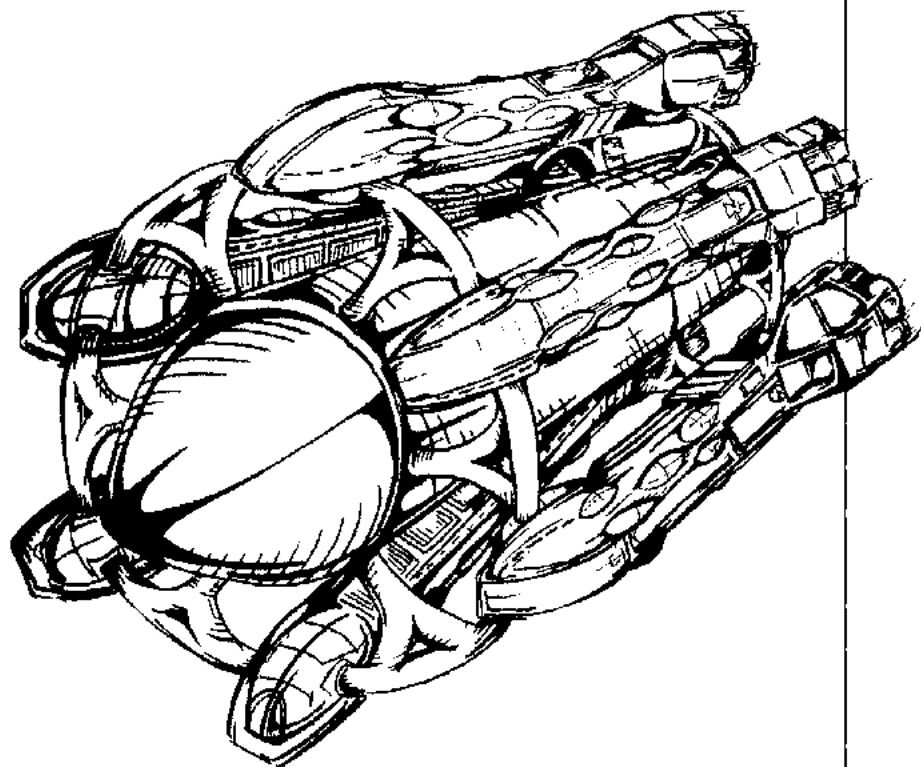

MEZIGALAKTICKÁ VÝPRAVA:

Dreadnaughty a jádro,
pohled zepředu.

MEZIGALAKTICKÁ VÝPRAVA:

Šest dreadnaughtů uspořádaných
kolem centrálního jádra.

KAPITOLA 1

Imperiální hvězdný destruktorka tiše plul temnotou vesmíru. Světla měl ztlumená a jeho obrovské podsvětelné motory žhnuly naléhavostí jeho poslání.

Muž, který stál na velitelské lánce, cítil burácení motorů ve svých botách. Naslouchal tlumenému hovoru ze šachet posádky pod sebou. Hovor zněl neklidně, stejně neklidně, jako se cítil i on sám.

Ačkoli on k tomu měl zcela odlišné důvody. Pro něj to byla soukromá záležitost, zklamání profesionála, který se musí vyrovnávat s omylnými bytostmi a vrtkavostí vesmíru, často se odmítajícího chovat podle toho, co se pokládá za vhodné a správné. Došlo k chybě, dost možná k velmi vážné chybě. A jak už to s chybami bývá, v závěsu za ní se nejspíš přiznou nepříjemné následky.

Z posádkové šachty na pravoboku zazněla tlumená kletba a on potlačil úšklebek. Na ničem z toho posádce hvězdného destruktorka nezáleželo. Jejich starosti spočívaly pouze v tom, jakou práci odvedou a jestli je na konci cesty bude čekat poklepání na rameno, nebo kopanec do zadku.

Anebo se možná pouze obávali, aby podsvětelné motory nevybuchly. Na této lodi jeden nikdy nevěděl.

Přenesl svou pozornost dolů; jeho zrak opustil vznešenost hvězdných dálav a spočinul na přídi hvězdného destruktorka, jež se pnula

více než kilometr před něj. Pamatoval časy, kdy při pouhém zahlédnutí jedné z těchto lodí naskočila husí kůže i těm nejodvážnějším bojovníkům a těm nejnafoukanějším pašerákům.

Ale ty časy byly snad už navždy pryč. Impérium se změnilo, ačkoli tomu samozřejmě mnoho lidí v Nové republice stále odmítalo uvěřit. Pod pevným vedením nejvyššího velitele Pellaeona Impérium podepsalo s Novou republikou mírovou smlouvu a nebylo už o nic větší hrozbou než Bothané, Korporační sektor nebo kdokoli jiný.

Díval se podél dlouhé přídě hvězdného destruktora a téměř bezděčně se usmál. Za starých časů Impéria by ovšem tahle loď vzbuzovala spíš údiv než strach.

Bylo koneckonců těžké brát jasně červený hvězdný destruktore příliš vážně.

I přes burácení motorů za sebou uslyšel klapání bot. „Fajn, Karrde,“ zabručel Booster Terrik, když se kroky zastavily vedle něj. „Konečně opravili komunikátor. Můžeš vysílat, kdy se ti zlíbí.“

„Díky,“ řekl Talon Karrde. Otočil se zpátky k šachtám posádky a usilovně se snažil nedávat Boosterovi za vinu stav, v němž se nacházelo jeho vybavení. Starat se o imperiální hvězdný destruktore byla pořádná dřina, pro kterou Booster nikdy neměl ani zdaleka dostatek personálu. „H'sishi?“ zavolal. „Do toho.“

[Ano, šéfítáne,] zavolala Togorianka od komunikačního panelu, a zatímco její prsty s drápy mačkaly klávesy, srst se jí nepatrně zvlínila. [Vysílání dokončeno. Mám nyní upozornit zbytek sítě?]

„Ano,“ přisvědčil Karrde. „Děkuji.“

H'sishi přikývla a obrátila pozornost zpátky k panelu.

A Karrde věděl, že udělal vše, co v této chvíli udělat mohl. Znovu se otočil čelem ke hvězdám, založil si ruce na hrudi a úporně se pokoušel o trpělivost. „Bude to dobrý,“ zamumlal Booster vedle něj. „Za půl hodiny mineme tamhleto hvězdu a budeme moct přejít na rychlost světla. V soustavě Domgrin budeme nejpozději za dva standardní dny.“

„Pokud se znovu neporouchá hyperpohon.“ Karrde mávl rukou. „Promiň. Jen jsem – rozumíš mi.“

„Jasně,“ řekl Booster. „Buď v klidu, ano? Luke a Mara nejsou žádné čerstvě vylíhlé neimoidianské larvy. Ať už se děje cokoli, nic je nezaskočí.“

„Snad ne,“ potřásl Karrde hlavou. „Jenže i Jedio může něco překvapit. Ale o to tady nejde, že? Jde o to, že jsem to zpackal. Nemám rád, když se mi to stane.“

Booster pokrčil svými mohutnými rameny. „A někdo z nás ostatních to snad má rád?“ opáčil. „Musíš se smířit s fakty, Karrde, a fakt číslo jedna je ten, že už jednoduše nemůžeš znát každého, kdo pro tebe pracuje.“

Karrde se podmračeně zahleděl ven na potměšile veselou červenou loď, která se před ním rozpínala. Ale Booster měl pravdu. Celá tahle věc se mu zcela vymkla z rukou.

Začal přitom celkem skromně, pouze navrhl, že bude poskytovat aktuální informace vůdcům Nové republiky a Impéria, aby si obě strany mohly být jisté, že proti nim ta druhá nic nechystá. A prvních pár let všechno fungovalo docela dobře.

Problémy nastaly, když se různé planetární a sektorové vlády v Nové republice probudily, užřely výhody této užitečné služby a rozhodly se, že chtějí taky na palubu. Poté, co kvůli Caamaskému dokumentu málem vypukla občanská válka, se Karrdovi nechtělo je odmítnout a se svolením svých klientů na Coruscantu a Bastionu své pole působnosti rozšířil.

Což přirozeně znamenalo, že musel rozšířit také personál. Při pohledu zpátky ho napadlo, že bylo jen otázkou času, než se stane něco takového jako tohle. Jenom si přál, aby se to nestalo Lukovi a Maře. „Možná že ne,“ řekl Boosterovi. „Ale i když nemůžu všechno zvládat osobně, pořád je to na mou zodpovědnost.“

„Aha,“ pravil Booster vědoucně. „Takže uražená pycha?“

Karrde si přeměřil svého starého přítele pohledem. „Pověz mi, Boostere, už ti někdo řekl, že jsi opravdu protivný, když se pokoušíš o soucit?“

„Jo, párkrát už jsem to slyšel,“ zakřenil se Booster. Plácl Karrda do zad. „Pojď. Zajdeme dolů do Transisovy chodby a koupím ti drink.“

„Jen jestli dnes nápojové automaty fungují,“ zamumlal Karrde, když zamířili po velitelské lávce dozadu.

„Jo,“ připustil Booster. „To máš pravdu.“

* * *

Tahle kantýna, pomyslela si Mara Jade Skywalker, zatímco upíjela ze svého nápoje, je rozhodně jednou z těch nejpodivnějších, v jakých jsem kdy byla.

Částečně to možná bylo jejím umístěním. Kultura a styl tady na Vnější okraji se rozhodně nemohly poměřovat se standardy Coruscantu a ostatních Světů Jádra. Daly by se tím vysvětlit křiklavé tapety a starobylá elektroinstalace, která se vinula kolem moderních nápojových automatů, stejně jako výzdoba, jež sestávala zejména z vyleštěných součástek starých droidů z doby před klonovými válkami.

Zato nerozbitné džbánky, těžký kamenný stůl, u něhož seděla, a zahlazené šrámy po blasterových výstřelech ve stěnách a na stropě byly více než výmluvné. Až se uprostřed přestřelky štamgasti vrhnou pod stoly, budou chtít, aby jim tyto stoly poskytl nějakou ochranu. A nebudou při tom chtít sedět na střepech z rozdrčeného nádobí.

Pro velmi hlasitou a velmi nelibozvučnou hudbu však žádný logický výklad neexistoval.

Na rameni ucítila závan vzduchu a zpoza ní se vynořil podsaditý muž, který se protlačoval nepřehledným davem. „Omlouvám se,“ zahučel, když obešel stůl a hodil svým mohutným tělem do křesla naproti ní. „Obchody, obchody, obchody. Člověk od nich nemá chvíli klid.“

„To ne,“ souhlasila Mara. Neoklamal ji ani na vteřinu; i bez Síly by dokázala postřehnout neupřímnost, která se skrývala za jeho hluknými slovy a spěchem. Jerf Huxley, velký pašerák a malý postrach Vnějšího okraje, plánoval něco nekalého.

Zbývala otázka, jak moc nekalé to bude.

„Jo, je tu celkem blázinec,“ pokračoval Huxley a hlasitě si lokl nápoje, který tu zanechal, když vyrazil na tajemnou schůzku, jež jej odvedla od jejich stolu. „Ale to vy samozřejmě víte. Nebo aspoň dřív

jste to věděla.“ Podíval se na ni přes okraj svého džbánu. „Co je tu k smíchu?“

„Ale nic,“ odvětila Mara a ani se neobtěžovala skrýt úsměv, který upoutal jeho pozornost. „Jenom mě napadlo, jaký jste důvěřivý člověk.“

„Co tím myslíte?“ zamračil se.

„Váš nápoj,“ řekla Mara a ukázala na jeho džbánek. „Odejdete si pryč a necháte ho tu se mnou, a sotva se vrátíte, vyzunknete ho a ani vás nenapadne, že bych vám do něj mohla něco přidat.“

Huxley našpulil rty a Mara v Síle ucítila jeho zlost. O džbánek si nedělal starosti, protože měl Maru pod dohledem po celou dobu, co byl pryč. A nechtěl, aby se to dozvěděla. „No dobře, fajn,“ řekl a s třesknutím postavil džbánek na stůl. „Přestaneme si hrát. Tak povídejte. Proč jste tady?“

Mara věděla, že před takovýmto člověkem nemá smysl nic zastírat. „Poslal mě Talon Karrde,“ řekla. „Chtěl, abych vám poděkovala za to, jak jste nám vy a vaše organizace během posledních deseti let pomáhali, a abych vám oznámila, že vašich služeb už nebude zapotřebí.“

Huxley ani nemrkl. Očividně to celou dobu předvídal. „Odkdy?“

„Odteď,“ odpověděla Mara. „Díky za drink, už musím jít.“

„Ne tak rychle,“ řekl Huxley a zvedl ruku.

Mara ztuhla, napůl zvednutá z křesla. V rukou tří mužů, kteří stáli za Huxleym u baru a naoko si hleděli svého, se náhle objevily blastery. Blastery, které – což nebylo překvapivé – mířily na ni. „Sedněte si,“ přikázal.

Mara opatrně klesla zpátky do křesla. „Chtěl jste ještě něco?“ zeptala se vlídně.

Huxley znovu pokynul rukou, tentokrát důrazněji, a nelibozvukná hudba rázem ustala. Stejně jako veškerý hovor. „Takže takhle je to, co?“ řekl Huxley tiše. I klidný hlas zněl v tichu mezi potlučenými zdmi jako rána z děla. „Karrde nás prostě odkopne – jenom tak?“

„Předpokládám, že čtete zprávy,“ odušila Mara nevzrušeně. Všude kolem sebe cítila soustředěné nepřátelství. Huxley tohle místo očividně zaplnil svými kumpány a spojenci. „Karrde se rozhodl

pověsit pašeráctví na hřebík. Už před třemi lety. Už vaše služby nepotřebuje.“

„Á, tak on nás nepotřebuje,“ odfrkl si Huxley. „A co naše vlastní potřeby?“

„Nevím,“ pokrčila Mara rameny. „Co potřebujete?“

„Možná si nepamatuješ, jak to chodí na Vnější okraji, Jade,“ zasyčel Huxley a naklonil se přes stůl k ní. „Ale tady venku nemůžeš hrát na tři strany. Pracuješ pro jednu skupinu a tečka, nebo nepracuješ vůbec. Kosmoblouky jsme za sebou spálili před lety, když jsme začali pracovat pro Karrda. Jestli z toho teď vycouvá, co budeme dělat?“

„Zřejmě si budete muset najít nové spojence,“ doporučila mu Mara. „Podívejte, vy jste museli vědět, že se tahle chvíle blíží. Karrde nedělal žádné tajnosti s tím, jakou cestou se chce vydat.“

„Jo, jasně,“ odsekl Huxley opovržlivě. „Jako by mu někdo věřil, že se vážně napraví.“

Vztyčil se. „Chceš vědět, co potřebujem? Fajn. Potřebujem výpomoc, než se nám podaří navázat obchody s někým jiným.“

A bylo to tady: jednoduchý a přímočarý útok na peněženku. Nic rafinovaného. „Kolik?“ zeptala se.

„Pět set tisíc kreditů,“ vyštěkl Huxley a ret se mu nepatrně zkroutil. „V hotovosti.“

Mara udržovala svou tvář bez výrazu. Čekala něco podobného, ale požadovaná suma byla daleko za rozumnou hranicí. „A kde mám podle vás tuhle malou výpomoc vzít?“ zeptala se. „Tolik peněz po kapsách nenosím.“

„Nedělej hloupou,“ zavrčel Huxley. „Víš stejně dobře jako já, že na Gonmoru má Karrde sektorovou zúčtovací banku. Tam budou mít všechny kredity, který potřebujeme.“

Hrábl do kapsy a vytáhl příruční blaster. „Zavoláš tam a povíš jim, ať nám je přivezou,“ řekl a přes stůl jí namířil blaster do tváře. „Půl milionu. Okamžitě.“

„To jistě.“ Mara držela ruce tak, aby byly vidět, a nenuceně se ohlédla za sebe. Všimla si, že většina nepašeráckých štamgastů se už z kantýny potichu vytratila, nebo se shlukla po obou stranách sporu

do skupin a držela se daleko mimo dosah možné palby. Bezprostřednější nebezpečí hrozilo od skupiny zhruba dvaceti lidí a ne-lidí, kteří udělali půlkruh přímo za ní a všichni jí mířili zbraněmi na záda.

A všichni také jevíli různý stupeň ostražitosti, povšimla si s určitým zlomyslným pobavením. Její pověst ji očividně předcházela. „Dal jste dohromady zajímavou bandu, Huxley,“ poznamenala, když se obrátila zpátky k pašeráckému šéfovi. „Ale snad si doopravdy nemyslíte, že jste vybaven pro boj s Jedim?“

Huxley se usmál, a byl to velmi zlověstný úsměv. Vzhledem k okolnostem byl vlastně až překvapivě zlověstný. „Ale jo, myslím si to,“ přisvědčil a zvýšil hlas: „Batsi?“

Nastala krátká pauza. Mara vyslala Sílu, ale dokázala vycítit pouze očekávání davu, které náhle prudce vzrostlo.

A pak se z druhé strany místnosti napravo před ní ozvalo mechanické zaskřípění. Část podlahy ve špatně osvětleném koutě na druhém konci baru se začala ztěžka zvedat ke stropu, čímž odhalila výtah na sudy s nápoji, který sem stoupal ze skladu. Současně se v něm začalo objevovat cosi z kovu, jehož lesk tlumila patina stárí.

Mara se zamračila a snažila se očima proniknout šerem. Ta věc byla vysoká a štíhlá. Dvě paže, které jí vybíhaly z boků, jí propůjčovaly nepříliš humanoidní tvar a ještě zvýrazňovaly její mechanický původ. Ten design připadal Maře povědomý, ale po dobu několika sekund ho nedokázala nikam zařadit. Výtah stoupal výš a výš a ve spodku dlouhého trupu se ukázaly výčnělky ve tvaru kyčelní kosti a trojice zahnutých nohou, které se pod nimi rozpínaly do stran.

A pak jí to najednou došlo.

Ta věc byla droideka z doby před klonovými válkami – jeden z útočných droidů, kteří kdysi byli chloubou armády Obchodní federace.

Pohlédla zpět na Huxleyho a spatřila, že jeho úsměv se roztáhl do úšklebku. „Je to tak, Jade,“ posmíval se. „Moje vlastní bojová droideka zaručeně dokáže usmažit i Jediho. Vsadím se, žeš nečekala, že tady jednu uvidíš.“

„Ne, nečekala,“ připustila Mara, a když výtah se skřípěním zastavil, zkušeným okem si droideku prohlédla. Uvědomila si, že droid

sem dorazil rozvinutý v bojovém postoji, a ne sbalený do kompaktní kulové formy, která se používala pro přesuny. To mohlo znamenat, že už nemůže dobře manévrovat.

Znamenalo to také, že nemůže pohybovat zbraněmi? Zkusmo se opřela v křesle.

Chvilku se nedělo nic. Pak droideka pohnula rukou a její dvojité blastery změnily úhel, aby napodobily Mařin pohyb.

Takže zbraně se skutečně mohly pohybovat, ačkoli je zřejmě někdo ovládal ručně na dálku a neřídil je centrální počítač nebo něco uvnitř samotné droideky. V matném světle nerozeznávala, jestli její vestavěný ochranný štít funguje, nebo ne, ale téměř na tom nezáleželo. Ta věc byla ozbrojená, obrněná a mířila přímo na ni.

Huxley měl pravdu. Dokonce i tehdejší Jediové se raději klidili těmhle věcem z cesty.

„Ale měla jsem to čekat,“ pokračovala, když se znovu obrátila k Huxleymu. „Na tomhle místě je plno starých droidů. Někomu se klidně mohlo podařit vyhrabat dost dílů a sestavit napodobeninu droideky ke strašení lidí.“

Huxleyho pohled ztvrdl. „Zkus nějakou levárnu a hned zjistíš, jak dobrá napodobenina to je.“ Přejel očima skupinu náhodných přihlížejících po své pravici a upřel zrak na někoho v davu. „Ty – Sinkere!“

Z chumlu mužů vystoupil kluk, kterému mohlo být tak šestnáct let. „Ano, pane?“

Huxley mu pokynul k Maře. „Seber jí světelný meč.“

Kluk na Maru vyvalil oči. „Mám jí sebrat – eh –?“

„Seš hluchej?“ rozkřikl se Huxley. „Čeho se bojíš?“

Sinker několikrát němě otevřel ústa, pokradmu pohlédl na Maru, viditelně polkl a pak váhavě vykročil kupředu. Mara ho bez hnutí sledovala. Jeho nervozita s každým krokem rostla, a když došel až k ní, viditelně se třásl. „Ehm... já... Moc se omlouvám, madam, ale –“

„Prostě jí ho seber!“ zahřměl Huxley.

Jediným zoufalým pohybem si Sinker dřep, odepnul jí světelný meč z opasku a odpotácel se s ním zpátky. „No vida,“ řekl Huxley jízlivě. „Nakonec to nebylo tak těžký, co?“

„Ale bylo to celkem zbytečné,“ prohodila Mara. „Myslíte si, že tímhle Jediho vyřídíte? Tím, že mu seberete světelný meč?“

„Pro začátek to stačí,“ mínil Huxley.

Mara zavrtěla hlavou. „Nestačí.“ Pohlédla na Sinkera a vyslala Sílu. Světelný meč v jeho ruce se náhle zažehl.

Sinkerovo poplašené vyjeknutí téměř zaniklo v typickém *klap-bzzz*. Oslnivě modrá čepel ožila. K Mařině překvapení Sinker zbraň nezahodil a neutekl, ale statečně ji držel dál. „Sinkere, co to kruci děláš?“ vyštěkl Huxley. „Není to hračka.“

„To nedělám já,“ protestoval Sinker; hlas měl o oktávu výš než předtím.

„Mluví pravdu,“ potvrdila Mara, než se stihl Huxley nadechnout. „A nedělá ani tohle.“

Znovu se natáhla po světelném meči a zamávala jím v Sinkero-vých rukou ze strany na stranu. Kluk se potácel ze strany na stranu spolu s mečem a svíral ho s pochmurným odhodláním někoho, kdo se ocitl na hřbetě divokého acklaye a neví jak seskočit.

Zbytek Huxleyho kumpánů se nejspíš cítil dost podobně. V prvních okamžicích vypukl šílený zmatek, jak se všichni poblíž Sinkera snažili uniknout z dosahu zbraně, která se v jeho rukou klátila jako opilý astrák. Ale pak se zastavili, ačkoli několik bystřejších usoudilo, že je čas zmizet úplně, a prchalo k východu.

„Nech toho, Jade,“ zasyčel Huxley. Už se neusmíval. „Slyšíš mě? Nech *toho*!“

„A co uděláte, když toho nenechám?“ opáčila Mara, dál točila světelným mečem a po očku sledovala Huxleyho blaster. Věděla, že ti ostatní nevystřelí, pokud se jim to nepřikáže nebo pokud je meč bezprostředně neohrozí, ale Huxley by mohl zapomenout, jaké zde měl cíle a priority.

Její risk se vyplatil. Všechny oči v kantýně se upíraly na Sinkera a neposlušný světelný meč, a nikdo nevěnoval nejmenší pozornost droidece, která nehybně stála jako na stráží na druhé straně místnosti.

Nevěnovali pozornost ani droidece, ani stěží viditelné špičce oslnivého zeleného světla, které nenápadně řezalo do podlahy výtahu kruh kolem jejích tří zahnutých nohou.

„Rozstřílím tě na milion slizkých kousků,“ odsekl Huxley. „A teď ho pusť, jinak –“

Svou hrozbu už nedokončil. Z druhé strany baru se náhle ozvalo zapraskání namáhaného kovu, podlaha výtahu se propadla a droideka se zřítíla zpátky do sklepa.

Huxley se obrátil a cosi vztekle zajechel.

Kletba mu odumřela na rtech. Ve směru, v němž zmizela droideka, se nyní objevil černě oděný muž – vyskočil ze sklepa a přistál na okraji vyříznuté díry. Pozvedl na pozdrav nevelký válec ve své ruce a s dalším *klap-bzzz* se rozzářila zelená čepel.

Huxley zareagoval okamžitě a přesně tak, jak Mara čekala. „Sejměte ho!“ zakřičel a píchł po něm prstem.

Nemusel to říkat dvakrát. Z půlkruhu pistolníků za Mařinými zády vyšlehlo staccato blasterové palby. „A ty –“ dodal Huxley do rámusu, pozvedl blaster na Maru a chystal se stisknout spoušť.

Mara už byla v pohybu. Napůl se zvedla z křesla, popadla kamenný stůl za hranu a nadzdvihla ho. O zlomek sekundy později se Huxleyho výstřel odrazil od nakloněné desky stolu, neškodně přelétl Maře přes hlavu a vyvrtal další díru do stropu za ní. Zvedla stůl ještě výš a Huxleymu se náhle rozšířily oči, když si uvědomil, že na něj Mara hodlá těžkou desku shodit a i s křeslem srazit na podlahu.

Mýlil se. Zatímco se překotně snažil vyhrabat z křesla a uhnout před padajícím stolem dřív, než bude pozdě, Mara odkopla své křeslo z cesty. Nepřestávala svírat hranu stolu, zvedla nohy a vrhla se pod stůl.

S lehčím stolem by jí to nevyšlo – přistála by na zádech před svým křeslem a stůl by jí spadł do klína. Ale tenhle byl natolik masivní a měl tolik setrvačnosti, že se jí podařilo proklouznout pod hranou, která nyní padala zpátky k ní, přistát na podlaze, kde stůl původně stál, a přitáhnout si ruce k tělu dřív, než se hrana zřítíla na podlahu za ní.

Díky tomu zůstala těžká deska stolu mezi ní a zhruba dvaceti blastery, které jí mířily na záda.

Huxley, který byl stále úplně mimo, stačil pouze vyjeknout. Mara se vrhla vpřed, levačkou mu srazila ruku s pistolí ke straně a pak ho

popadla za košili a smýkla jím k sobě. Pravačkou hmatla do levého rukávu, vytáhla z pouzdra svůj maličký blaster a vrazila mu jeho hlaveň pod čelist. „Víte, jak to chodí,“ řekla. „Tak do toho.“

Huxley nabral vzduch do plic a v očích měl výraz čiré hrůzy. „Huxláci! Zastavte palbu! Zastavte palbu!“

Následoval okamžik očividné nerozhodnosti. Pak v celé místnosti blastery utichly. „Velmi dobře,“ řekla Mara. „Jak zní část dva?“

Huxleymu zaškubalo ve rtu. „Odhoďte zbraně,“ zavrčel, otevřel ruku a nechal svůj vlastní blaster spadnout na podlahu. „Slyšeli jste? Odhoďte je.“

Následovala další krátká pauza a pak tlumené zařinčení, jak ostatní následovali jeho příkladu. Mara sáhla po Síle, ale necítila žádný úskok. Huxley se vzdal a jeho kumpáni se nehodlali tomu rozhodnutí vzpírat. S blasterem stále přitisknutým k Huxleyho čelisti se Mara postavila a zároveň zvedla i svého zajatce. Rychlým pohledem přelétla každého z napůl rozmrzelých a napůl vydešených členů gangu, aby jim dala jasně najevo, k čemu by vedly unáhlené pokusy o hrdinství, a pak se obrátila k muži v černém, který kráčel k ní. „Ty sis té droideky nevšiml dřív, než ji Huxley nechal vyvézt sem nahoru?“ zeptala se.

„Ale všiml,“ ujistil ji Luke Skywalker. Vypnul světelný meč, ale nechal si ho připravený v ruce.

„A?“

Luke pokrčil rameny. „Byl jsem zvědavý, jestli stále ještě funguje. Fungovala?“

„Na kompletní bojový test nedošlo,“ odušila Mara. „Nevypadala moc pohyblivě a myslím, že je řízená ručně, a ne automaticky. Ale střílí nejspíš dobře.“

„Střílela,“ opravil ji Luke. „Bude potřebovat trochu opravit.“

„To nic,“ ujistila ho Mara a vrátila blaster zpátky do pouzdra ukrytého v rukávu. „Huxleyho lidé na to budou mít času až až.“

Pustila Huxleyho košili a odstrčila muže od sebe. „Tady je můj návrh. Než odletím, nechám vám na účet poslat dvacet tisíc kreditů. Ne proto, že by vám snad Karrde něco dlužil, ale jednoduše jako poděkování za to, jak jste jeho organizaci za ta léta sloužili.“

„Karrde je v tomhle ohledu trochu měkko srdcatý,“ dodal Luke.

„Ano, to je,“ souhlasila Mara. „Jenže já ne. Vezměte si je, užijte si je, ale ať vás už *nikdy* ani nenapadne dělat nám problémy. Jasně?“

Huxley se zatvářil, jako by mu někdo nacist do úst hrst součástek z droidů, ale přikývl. „Jasně,“ zamumlal.

„Výborně.“ Mara se obrátila k Sinkerovi a nastavila dlaň. „Můj světelný meč, prosím.“

Sinker se vzhopil a vykročil k ní; světelný meč mu pořád bzučel v ruce. Zastavil se co nejdál od ní a podal jí ho. Mara převzala meč, vypnula čepel a pověsila si ho zpátky na opasek. „Díky,“ řekla.

Na druhém konci místnosti se otevřely dveře a dovnitř vtrhl mladý muž. Až po dvou krocích si uvědomil, že se něco stalo, a zmateně se zarazil. „Ehm... šéfe?“ zavolal na Huxleyho.

„Ať je to důležité, Fisku,“ varoval ho Huxley.

„Ehm...“ Fisk se nejistě rozhlédl kolem sebe. „Já – právě jsem dostal zprávu pro někoho, kdo se jmenuje Mara. Poslal ji –“

„Poslal ji Talon Karrde,“ vložil se mu do řeči Luke. „Mara se s ním má sejít na palubě *Errant Venture* co nejdříve v –“ Přimhouřil oči a zadíval se přes místnost na mladíka. „– v soustavě Domgrin.“

Fiskovi spadla čelist. „Eh... jo,“ vydechl. „Přesně tak.“

„Ano,“ řekl Luke téměř lhostejně. „Jo, a přišla zašifrovaná kódem Paspro-pět. To je ten, který začíná na usk-herf-enth – no, zbytek znáte.“

Kluk otevřel ústa ještě víc. Krátce zamrkal a přikývl.

„Tak to abychom radši šli,“ řekla Mara. Začala obcházet stůl, ale pak se zase zastavila. „Mimochodem,“ dodala s pohledem upřeným na Huxleyho. „Už nejsem *Jade*. Jsem *Jade Skywalker*. Tohle je můj manžel, Luke Skywalker. Mistr Jedi. V těchhle věcech je ještě lepší než já.“

„Jo,“ zamumlal Huxley a prohlížel si Luka. „To jsem pochopil.“

„Výborně,“ řekla Mara. „Na shledanou, Huxley.“

Ona a Luke zamířili ke dveřím širokou uličkou, která se jim jakoby zázrakem otevřela v hloučku přítomných. Za okamžik už byli venku na chladném večerním vzduchu.

„Velmi působivé,“ poznamenala, když vykročili ulicí ke kosmoportu a čekající *Jade Sabre*. „Kdy ses naučil tahat lidem z hlav takové podrobnosti?“

„Je to jednoduché, když víš, jak na to,“ odpověděl Luke s vážnou tváří.

„Aha,“ řekla Mara. „Nech mě hádat. Karrde ti poslal tu samou zprávu?“

Luke přikývl. „Přišla mi z lodi na komlink, když jsem slídl tam dole ve sklepě.“

„Přesně to jsem si myslela,“ řekla Mara. „A když se ti naskytla příležitost, neodolal jsi a zahrál sis na vševědoucího Jediho.“

Luke pokrčil rameny. „Nikdy neškodí, když tihle týpci z podsvětí mají trochu zdravého strachu z Jediů.“

„Snad ne,“ souhlasila Mara váhavě.

Luke na ni úkosem pohlédl. „Nesouhlasíš?“

„Já ti nevím,“ vzdychla. „Něco se mi na tom nezdá. Možná je to tím, že pomocí strachu vždycky vládl Palpatine.“

„Chápu, co chceš říct,“ přiznal Luke. „Ale tohle není úplně totéž. Spíš je to snaha vzbudit v nich strach ze spravedlnosti. A na slušné lidi bych samozřejmě nikdy nic takového nezkoušel.“

„Já vím,“ řekla Mara. „Mělo by to pomoci srovnat Huxleyho do latě. A o to asi jde.“ Netrpělivě mávla rukou. „To nic. Možná jenom cítím tíhu svojí minulosti. Takže co *přesně* bylo v té zprávě od Karrda?“

„V podstatě jen to, co jsem říkal,“ odpověděl Luke. „Máme se s ním a s Boosterem co nejdřív setkat u Domgrinu.“

„A poslal ji jak na *Sabre*, tak i Huxleyho lidem?“

„Zřejmě ano,“ pokrčil rameny Luke. „Asi s námi potřebuje mluvit opravdu nutně, když zprávy takhle zálohuje.“

„Právě jsem na to myslela,“ řekla Mara. „A vůbec mu to není podobné. Pokud ovšem,“ dodala zamyšleně, „někde nedoutná nějaká krize.“

„Ta přece doutná vždycky, ne?“ podotkl Luke suše. „Pojď, převedeme ty peníze a vypadneme odsud.“

KAPITOLA 2

Když Luke vystoupil s *Jade Sabre* z hyperprostoru, jasně červený hvězdný destruktorka už tiše čekal v dálce. „Tamhle je,“ kývl k zaoblenému čelnímu průzoru. „Jak to vypadá kolem?“

„Registruju několik těžebních a transportních lodí,“ hlásila Mara s pohledem upřeným na skener dlouhého dosahu. „Radši bychom měli letět blíž, jestli nechceme, aby nás někdo odposlouchával.“

„Uděláš to ty, nebo já?“

„Já,“ odpověděla Mara. Zběžně pohlédla na monitory, sevřela ovládací páku a zatlačila ji dopředu. Luke se opřel v sedadle, zahýbal rameny, aby protáhl ztuhlé svaly, a pozoroval svou ženu při práci.

Svou *ženu*. Na okamžik naslouchal tomu slovu, vnímal, jak mu tančí v hlavě, a nedokázal se ubránit úžasu. Od jejich svatby uběhly už téměř tři roky, ale něco na té představě mu pořád připadalo úchvatné.

Ty tři roky ovšem prožili sotva způsobem, jakým tráví čas normální páry. Dokonce i Han a Leia, kteří se jako novomanželé museli vypořádat se spoustou hrozeb a krizí, v těch bitvách alespoň bojovali bok po boku. Vzhledem k Lukovým povinnostem vůči akademii a Mařině usílí rádně se odpoutat od složitěho soukolí organizace Talona Karrda byli Luke a Mara od sebe odloučení skoro tak často jako před svatbou. Společných chvil měli málo a byly jim vzácné a delších

období, kdy byli pohromadě a kterým Han kdysi soukromě říkal doba záběhu, měli jen hrstku.

Tohle byl vlastně jeden z důvodů, proč Luke Maře navrhl, že ji na této cestě doprovodí. Samozřejmě by pořád pracovala, setkávala se se skupinami Karrdových bývalých a současných spojenců. Doufal však, že mezi jednotlivými setkáními se jim podaří udělat si na sebe víc času než obvykle.

A také to celkem slušně vycházelo. Až do této chvíle.

„Určitě sis všiml, jak je to divné,“ vložila se Mara do jeho úvah. „I kdybychom se snažili ze *Sabre* vymáčknout všechno, co v ní je, pořád jsme od Coruscantu minimálně týden daleko. Ať už jde v téhle nové krizi o cokoli, jsme moc daleko, než abychom mohli být užiteční.“

„Zvlášť když jsem dal Leie hned na začátku najevo, že nás nikdo nemá rušit, ledaže by došlo k nepřátelské invazi,“ souhlasil Luke. „Takže pokud to není Leia, zbývá už jen jedna možnost.“

„Dvě,“ opravila ho Mara. „A věřím tomu, že Karrde by si nedovolil obtěžovat nás kvůli něčemu triviálnímu.“

„Leia a Karrde jsou dva,“ řekl Luke. „Kdo je ta třetí možnost?“

Krátce na něho pohlédla. „S Karrdem máme schůzku na palubě *Errant Venture*, ne?“

Luke protáhl obličej. „Booster.“

„Správně,“ přisvědčila Mara. „A Booster by si to *dovolil*. Pokud je to tak, ujistíme se, než budeme ze soustavy odlétat, že příště už si to nedovolí?“

„Platí.“

Trošku zlomyslně se na něj usmála a věnovala se znovu řízení.

Luke pohlédl zpátky k průzoru s hvězdami a také se neubránil úsměvu. Navzdory času, který strávili v odloučení, měli on a Mara velkou výhodu: oba byli Jediové. A díky tomu sdíleli duševní a citové pouto, které bylo mnohem hlubší, než jaké si většina párů dokáže vytvořit za celý život. Hlubší a silnější než cokoli, co Luke zažil během svého poškozeného vztahu s Gaeriel Captison nebo dávno ztracenou Callistou.

Stále si živě pamatoval na okamžik, kdy se to pouto ukázalo poprvé. Probralo se k životu, zatímco oni dva bojovali proti strážným

droidům hluboko pod pevností, kterou si jejich dávný protivník velkoadmirál Thrawn vybudoval na planetě Nirauan. Tehdy si Luke myslel, že to nebylo nic víc než dočasné splynutí jejich myslí, k němuž došlo pod tlakem a žářem situace, v které šlo o život. Teprve až potom, když bitva skončila a pouto přetrvalo, si uvědomil, že se stalo trvalou součástí jejich životů.

Tehdy mu ještě zcela neporozuměl. Domníval se, že bylo hned od počátku úplné, že díky němu během těch několika hodin dosáhli toho nejhlubšího vzájemného pochopení, jakého byli schopni. Avšak v průběhu následujících tří let si uvědomil, že se tehdy málem ani nedostal pod povrch. Mara byla mnohem složitější lidskou bytostí, než kdy tušil. A on sám vlastně také.

Což znamenalo, že bez ohledu na jediské schopnosti a na pouto v Síle se toho budou mít o sobě dost co učit ještě dlouhou dobu. Nejspíš celý život. Moc se na to těšil.

Ale zároveň se nemohl ubránit slabému záchvěvu nejistoty. Když si vzal Maru za ženu, připadalo mu to *správné* ve všech ohledech... ale na pozadí všech jejich úspěchů a štěstí se vznášela vzdálená ozvěna toho, co mu vyprávěl Yoda o starobylém řádu Jedi při výcviku na Dagobahu.

Konkrétně toho, že právě milostných vztahů se má Jedi vyvarovat.

V té době nevěnoval Yodovým slovům příliš velkou pozornost. Impérium ovládalo celou známou galaxii, Darth Vader dýchal po-vstalecké Alianci na krk a všechny Lukovy myšlenky se soustředily na to, aby přežil on a jeho přátelé. Když si Leia vzala Hana, s jejími schopnostmi v Síle to nevypadalo moc slibně. Síla v ní byla mocná, ale Leia se ve výcviku nedostala ani zdaleka tak daleko, aby se mohla považovat za Jedi.

V Lukově případě to bylo jinak. On *byl* Jedi, když požádal Maru, aby si ho vzala. Jistě, jejich vyhlídky na přežití byly tehdy poněkud nejisté, ale to nemělo vliv na upřímnost jeho nabídky nebo na hloubku citů, které k ní choval. A navzdory občasné nejistotě každopádně našel ve svém rozhodnutí a následném sňatku mír.

Mýlil se snad Yoda v tom, jak mají vypadat vztahy rytířů Jedi? To byla nejjednodušší odpověď. Ale zároveň by to znamenalo, že

se mýlil i celý řád Jedi. To mu nepřipadalo pravděpodobné, pokud ovšem všichni z řádu v jistém ohledu nepřišli o schopnost vnímat Sílu jasně.

Mohla tedy platnost této směrnice zaniknout spolu s pádem řádu? Yoda se také zmiňoval o tom, že byla nastolena rovnováha Síly, ačkoli na podrobnosti byl poněkud skoupý. Mohla tato část kodexu Jediů pozbýt platnosti právě díky tomu?

Odpovědi neznal. Ptal se sám sebe, jestli se je někdy dozví.

„Fajn, už o nás vědí,“ oznámila Mara a opřela se v sedadle. „Natáčeji k nám anténu pro úzký paprsek. Přemýšlela jsem, v jaké vzdálenosti nás senzory hvězdného destruktora asi zachytí.“

Luke se přestal zabývat svými myšlenkami a začal se věnovat bezprostřední situaci. „Jenže u *Errant Venture* musíš vždycky počítat s poruchami,“ připomněl jí.

„Pravda,“ připustila. „Někdy mi ta loď připadá jako jedna obrovská červená varovná kontrolka.“

„Červená je rozhodně dost,“ potřásl hlavou Luke. „Já si na tu barvu snad nikdy nezvyknu.“

„Mně se docela líbí,“ prohlásila Mara. „Zvlášť vzhledem k jejímu původu.“

„Myslíš, jak Booster donutil generála Bel Iblise, aby mu loď opravil a natřel?“

„Mluvila jsem o barvě samotné,“ řekla Mara. „Věděls, že Nová republika ji koupila od Karrda?“

Luke zamrkal. „Ty si snad děláš legraci. Ví o tom Bel Iblis?“

„Nebud' směšný,“ pousmála se Mara. „Znáš Bel Iblise. Kdyby věděl, že na tom obchodu Karrde vydělal, už jen ze zásady by ztropil povyk. Ne, Karrde to celé narafičil hodně šikovně pomocí minimálně tří prostředníků a smyšlené společnosti. Myslím, že o tom neví ani Booster.“

„To si piš, že neví,“ souhlasil Luke. „Corran mi říkal, že poslední dobou je jednou z největších Boosterových životních radostí říkat lidem, jak to celé s Bel Iblisem sehrál bez sebemenší pomoci nebo zásahu velikého Talona Karrda. Zajímalo by mě, co by řekl, kdyby zjistil, že na trupu má Karrdovu barvu.“

„Já vím, co by řekl *Karrde*,“ varovala ho Mara. „Předtím i potom, co by k tomu trupu přibíl mou kůží. Jednou z *jeho* velkých radostí je pozorovat Boostera, jak se ten starý pirát v blažené nevědomosti naparuje a netuší, jak mu *Karrde* za ta léta máznul do života.“

Luke potřásl hlavou. „Jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet. Nemám pravdu?“

„To jim taky neříkej,“ poradila mu Mara. Z přístrojové desky přišlo pípnutí. „Fajn, jdeme na to. Kód Paspro-devět...“

Stiskla několik kláves. Ozvalo se další zapípání a na komunikačním displeji se ukázal *Karrdův* známý obličej.

Neusmíval se.

„Maro. Luku,“ uvítal je hlasem stejně pochmurným, jako vypadal i on sám. „Děkuji vám, že jste přišli tak rychle. Omlouvám se, že jsem vás sem musel takhle vytáhnout a narušit vám program. Hlavně tobě, Luku; vím, jak moc ses snažil udělat si na něj čas.“

„To nic,“ odpověděla Mara za oba. „Náš výlet už stejně začínal být trochu jednotvárný. Co se stalo?“

„Stalo se to, že jsem ztratil zprávu,“ řekl *Karrde* na rovinu. „Před čtyřmi dny zachytila moje přenosová stanice u *Comry* vysílání, které bylo označeno za naléhavé a bylo určeno tobě, Luku.“

Luke se zachmuřil. „Mně?“

„Tak to říkal šéf stanice,“ potvrdil pohotově *Karrde*. „Ale nic víc už nevěděl. Než on nebo někdo jiný mohl poslat zprávu dál, prostě zmizela.“

„Myslíš, že ji někdo ukradl?“ zeptal se Luke.

Karrdovy rty se na okamžik pevně semkly. „Vím zcela jistě, že ji někdo ukradl,“ řekl. „Dokonce vím, jak se jmenoval, protože když ze stanice zmizela ta zpráva, zmizel i on. Už jste někdy slyšeli jméno *Dean Jinzler*?“

„Mně to nic neříká,“ odpověděl Luke, když zapátral v paměti. „Maro?“

„Ne,“ řekla Mara. „Kdo je to?“

Karrde zavrtěl hlavou. „To bohužel nevím ani já.“

„Cože?“ podivila se Mara. „Je to jeden z tvých lidí, a ty o něm nevíš všechno?“

Karrdovi zaškubalo v koutku úst. „Ani *o tobě* jsem nevěděl všechno, když jsem tě najímal,“ podotkl.

„Ano, jenomže já jsem byla zvláštní případ,“ namítla Mara. „Myslela jsem, že u všech ostatních jsi opatrnější. Máš představu, odkud ta zpráva přišla nebo kdo ji poslal?“

„Vlastně vím obojí,“ řekl Karrde ještě zasmušilejším hlasem. „Přišla z Nirauanu.“ Odmlčel se. „Odesilatelem je jistý admirál Voss Parck.“

Lukem projel zvláštní pocit a čelo mu zbrázdily vrásky. Nirauan: Thrawnova soukromá základna, plná Imperiálů a válečníků z Thrawnova vlastního národa Chissů. Pevnost, ze které on a Mara před třemi lety unikli jen o vlásek.

A admirál Voss Parck, někdejší imperiální kapitán, kterému Thrawn před svou smrtí svěřil velení nad tou základnou. Během doby, kterou strávili na Nirauanu, se s Parckem krátce střetli – vzápětí poté, co se admirál pokusil přetáhnout Maru na svou stranu.

„Vidím, že *tohle* jméno oba znáte,“ promluvil Karrde. „Vždycky jsem měl tušení, že jste se nepochlubili s celým příběhem o vaší návštěvě v těch končinách.“

Luke vycítil Mařin náhlý nepokoj. „To kvůli mně,“ řekla. „Trvala jsem na tom, že většinu podrobností si necháme pro sebe a pro hrstku nejvyšších představitelů Nové republiky.“

„Docela tomu rozumím,“ odušil Karrde klidně. „Vlastně se domnívám, že s Parckovým jménem nejspíš dokážu doplnit většinu chybějících dílků sám. Byl to blízký spolupracovník velkoadmirála Thrawna, že ano?“

„Byl kapitánem hvězdného destruktora třídy *Victory*, který nalezl Thrawna na okraji Neznámých oblastí poté, co Thrawna jeho lid před nějakými čtyřiceti lety vyhostil,“ odpověděla Mara. „Thrawnovy taktické schopnosti na něj udělaly takový dojem, že to riskl a přivedl ho Palpatinovi. A když později Palpatine poslal Thrawna do vyhnanství zpátky do Neznámých oblastí, Parck byl jedním z důstojníků, kteří tam Thrawna doprovodili.“

„Do vyhnanství,“ zamumlal Karrde. „To jistě. Mám za to, že ať už bylo Thrawnovo skutečné poslání jakékoli, Parck tam zůstal, aby ho dokončil?“

„V podstatě ano,“ potvrdil Luke. Chytrý krycí manévr, kterým hodlal Palpatine vysvětlit Thrawnův odchod z Impéria, byl opět prohlédnut. Karrde vždycky uměl výborně číst mezi řádky. „Kéž bych mohl být konkrétnější.“

„To je v pořádku,“ pousmál se Karrde. „Předpokládám, že Nová republika musí mít alespoň *nějaká* tajemství.“

„Ne že by jich před tebou měla nějak moc,“ řekla Mara. „Takže, co je zač ten Dean Jinzler?“

Karrde pokrčil rameny. „Je to člověk středního věku, může mu být něco přes šedesát. Celkem inteligentní, ačkoli si zřejmě v žádné profesi ani soustavě nevydobyval velké jméno. Za klonových válek hodně cestoval, ovšem údaje o tom, co tehdy dělal, jsou kusé. K organizaci se připojil zhruba před rokem s osvědčením v oblasti komunikačních technologií, údržby droidů a oprav hypermotorů.“

„Působivý výčet,“ poznamenala Mara. „Nevypadá na člověka, kterého bys strčil na stanici Mrtvá zóna na Vnější okraji.“

„No, tady to právě začíná být zajímavé,“ řekl Karrde ztěžka. „Když jsem si vyhledal jeho složku, zjistil jsem, že před osmi týdny sám požádal o přemístění na tuhle konkrétní základnu.“

Luke a Mara si vyměnili pohledy. „Tak to tedy *je* zajímavé,“ pronesla Mara. „Říkáš před osmi týdny?“

„Ano,“ přisvědčil Karrde. „Nevím, jestli to něco znamená, ale přibližně ve stejné době moji badatelé dokončili sběr informací, o které jsem je požádal a které se týkaly Nirauanu, Thrawna a příbuzných témat.“

„Vypadá to, že ten náš Jinzler má taky osvědčení v oblasti vynalézávého odposlouchávání,“ nechala se slyšet Mara. „Předpokládám, že už jsi někomu přikázal, aby o něm zjistil všechno, co se dá?“

„Přikázal,“ řekl Karrde. „Naneštěstí to nějakou dobu potrvá. A mezitím... Admirál Parck vám podle všeho poslal zprávu důležitou natolik, že Jinzlerovi stála za krádež. Otázkou je, co přesně s tím uděláme.“

„Připadá mi, že nemáme na výběr,“ mínil Luke. „Dokud nezjistíme, co se v té zprávě říká, nemůžeme vědět, proč ji Jinzler vzal.“ Pokrčil rameny. „Takže poletíme na Nirauan.“

Mara vedle něj se neklidně ošila v křesle a on z ní náhle vycítil napětí. Zůstala však zticha. „Bál jsem se, že to řekneš,“ pronesl Karrde těžce. „Sice nevím, co všechno vás tam tehdy potkalo, ale *vím*, že vás z té soustavy vyhnali. Nebo ne?“

„Ne tak docela,“ řekl Luke. „Ale na druhou stranu přiznávám, že by nejspíš neviděli rádi, kdybychom se vrátili. Jenže situace se změnila. Jestli má pro nás Parck zprávu, hádám, že alespoň počká, dokud ji neobdržíme, než se nás pokusí sestřelit z oblohy.“

„To nebylo moc vtipné,“ zamumlala Mara.

„Promiň,“ omluvil se Luke. „Tak navrhněte něco vy.“

„Co takhle zavolat mu odsud?“ nabídl Karrde. „S pomocí *Venture* a HoloNetu by se nám mělo povést protlačit signál tak daleko.“

Luke zavrtěl hlavou. „Ne. On tu zprávu poslal přes tvou stanici, ne přes běžný HoloNet. A adresoval ji *mně*, ne Senátu nebo někomu jinému na Coruscantu. To znamená, že nechce, aby něco z toho uniklo ven.“

„Na to už je trochu pozdě,“ připomněl Karrde.

„Přesto si nemůžeme dovolit riskovat a použít běžné komunikační kanály,“ řekl Luke. „A vzhledem k okolnostem bychom se raději neměli svěřovat ani vaší síti. Jinzler tady někde může mít přátele pro případ, že budou následovat další zprávy.“

„Na tom něco je,“ připustil Karrde váhavě. „Maro? Poznámky nebo připomínky?“

„Jestli tam máme letět, měli bychom vyrazit,“ řekla pečlivě ovládaným hlasem. „Díky za upozornění.“

„To bylo to nejmenší, co jsem pro vás mohl udělat,“ pravil Karrde. „Taky mě napadlo, že když tam poletíte, možná si budete chtít vzít tu cizí loď, se kterou jste se odtamtud vrátili. Poslal jsem Shadu s *Wild Karrdem*, aby ji vyzvedla.“

„Dobrý nápad,“ řekl Luke. „Jenže nejspíš nemáme čas na ni čekat.“

„Rozhodně ne,“ souhlasila Mara. „Přesto díky. Kolika lidem jsi o té lodi vlastně řekl?“

„Jenom Shadě,“ odpověděl Karrde. „Nikomu jinému.“

„Výborně,“ řekla. „Ráda bych ji uchovala v tajnosti, bude-li to možné.“

„Žádný problém,“ ubezpečil ji Karrde. „Jestli se nám podaří zjistit něco o Jinzlerovi, mám za vámi k Nirauanu poslat loď se zprávou?“

„Nepřidělávej si práci,“ řekl mu Luke. „Za pár dní stejně nejspíš poletíme rovnou zpátky na Coruscant.“

„A soustřed' se na Jinzlera,“ dodala Mara. „Zkus toho člověka vypátrat osobně. Když nám tajná informace proklouzla mezi prsty posledně, málem to skončilo občanskou válkou.“

Karrde sebou škubl. „Ano, Caamaský dokument,“ vzdychl. „Neboj se, Jinzlera najdeme.“

„Dobrá,“ kývl Luke. „Až se dostaneme zpátky do civilizace, popovídáme si o tom.“

„Jasně,“ řekl Karrde. „Hodně štěstí.“

„A šťastný lov,“ dodal Luke.

Zmáčkl tlačítko komunikátoru a Karrdův obličej zmizel. „No, jak jsi říkala, náš výlet začínal být jednotvárný,“ poznamenal.

Mara neodpověděla. „Vypadá to, že z toho nemáš žádnou radost,“ nadhodil Luke a zapnul navigační počítač.

„Z toho, že letíme na Nirauan?“ opáčila Mara s pořádnou dávkou jízlivosti v hlase. „Na Nirauan, kde jsem jim osobně zničila celý hangár? Jsem si jistá, že Parck umírá touhou znovu mě vidět.“

„Ale jdi,“ konejšil ji Luke. „Určitě už se přes to přenesl. Spíš by sis měla dělat starosti s baronem Felem. To on nejspíš velel stíhačkám, které jsi zničila.“

Z očí jí zsršely blesky. „Ty dneska překypuješ humorem a dobrou náladou, vidě?“

„Někdo musí,“ řekl Luke a věnoval jí naprosto nevinný pohled.

Mara na něj zamračeně hleděla ještě chvíli a pak její rysy roztály. „Máš stejné obavy jako já, vidě?“ zeptala se tiše.

Luke si povzdechl. „Napadá mě jen jediný důvod, proč by s námi měl Parck najednou chtít mluvit,“ přiznal. „Nejspíš je to stejný důvod, jaký máš na mysli i ty.“

Mara přikývla. „Neznámí nepřátelé, kteří se sem podle něho blíží,“ řekla. „A ze kterých má on i Fel pořádně nahnáno.“

„Pokud ti ovšem nelhali,“ nadhodil Luke. „Snažili se tě přece přemluvit, aby ses k nim přidala.“

Mara se odvrátila a pohlédla průzorem ven. „Ne,“ řekla. „Ne, mysleli to vážně. Jestli se mýlili, tak se mýlili upřímně.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Luke. „Kéž bychom s sebou měli Artoo. Když jsme tam byli naposledy, docela se nám hodil.“

„Tentokrát dolů na planetu nepůjdeme,“ řekla Mara pevně. „A kromě toho je Leia mnohem klidnější, když Jaina při leteckém výcviku používá právě jeho.“

Počítač za Lukem dokončil ukol a zapípal. „Jdeme na to,“ řekl Luke a uložil vypočítaný kurz do řídicího panelu.

„Viš, je to zvláštní,“ poznamenala Mara zamyšleně. „Tys to přivola-lal, ani ne před patnácti minutami. Vzpomínáš?“

Luke se zašklebil. *Zvlášť když jsem dal Leie hned na začátku najevo, že nás nikdo nemá rušit, ledaže by došlo k nepřátelské invazi.* „Síla je v mé rodině mocná,“ zamumlal.

„To už jsem někde slyšela,“ prohodila Mara. „Jenom doufejme, že teď jsi promluvil ty, a ne Síla. Pojdme na to, ať to máme z krku.“

* * *

O dva dny později dorazili do soustavy Nirauan.

„Vypadá to tu klidně,“ mínil Luke, zatímco letěli prostorem k samotné planetě zjizvené bojem. „Neregistruju žádné stíhačky ani jiné lodě.“

Mara na chvíli zmlkla a Luke vycítil, že vyslala Sílu. „Nikde nic,“ přisvědčila. „Mám neblahé tušení, že nás Parck neočekával.“

Luke se na ni zamračil. „Myslel jsem, žeš *nechtěla*, aby nás čekal.“

„Nechtěla jsem, aby tu na nás čekaly *stíhačky*,“ opravila ho Mara. „Ale naprostá nepřítomnost uvítacího výboru naznačuje, že Parck chtěl jen poslat zprávu, nic víc. Možná se rozzlobí, až se dozví, že má návštěvníky.“

„No, zjistit to můžeme jen jedním způsobem,“ řekl Luke a naladil komunikátor na jednu z frekvencí, které Imperiálové a Chissové používali, když tu on a Mara byli naposledy. „Zaklepeme a podíváme se, jestli je někdo doma.“

Stiskl tlačítko. „Hovoří Luke Skywalker, mistr Jedi z Nové republiky. Přál bych si mluvit s admirálem Vossem Parckem. Opakuji:

hovoří Luke Skywalker, přeji si mluvit s admirálem Parckem. Prosím, odpovězte.“

Opřel se do sedadla. „Teď budeme nejspíš muset počkat, než –“

Komunikační displej znenadání ožil a ukázal modrý obličej a svítící rudé oči Chisse. „Zdravím vás, Skywalker,“ řekl humanoid. Jeho oči se vpalovaly Lukovi do tváře. „A Jade je tu s vámi, jak vidím,“ dodal, když nepatrně pohnul hlavou, aby pohlédl na Maru. „Hovoří Kres'ten'tarhi, velitel falangy Mitth'raw'nuruodova domu z Impéria Ruky. Překvapili jste nás.“

„Nechápu čím,“ řekl Luke bez obalu. „Nebo snad nevíte, že mi admirál Parck poslal zprávu?“

„Ano, to vím,“ odpověděl Kres'ten'tarhi. „Admirál zde bude za okamžik. Nechtěli byste mezitím přistát a připojit se k nám?“ Na chvíli se zdálo, že mu po tváři přeběhl napjatý výraz. „Nemusíte se bát, od vaší poslední návštěvy jsme hangár zcela opravili.“

„Díky za pohostinnost,“ promluvila Mara dřív, než stačil Luke něco říct. „Myslím, že zůstaneme tady nahoře.“

Chiss se uklonil. „Jak si přejete.“

Displej potemněl.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Luke.

„Ano, ačkoli minule jsem slyšela jen jeho zkrácené jméno Stent,“ přisvědčila Mara. „Je to jeden z Chissů, kteří byli na stráži, když jsem mluvila s Parckem a Felem. Myslím, že si to vzal osobně, když jsi tam vtrhl, abys mě zachránil.“

Luke potřásl hlavou. „Přátele máme po celé téhle planetě, vid’?“

„Přátele máme po celé téhle části vesmíru,“ opáčila Mara. „Nezapomínej, že zbytek Thrawnových lidí je tam někde venku. Celé hvězdné soustavy plné Chissů, kteří zatím nijak zvlášť netoužili po tom, aby se o nich Nová republika dozvěděla.“

„Možná mají dost svých vlastních problémů a nechtějí se s námi dělit o naše,“ nadhodil Luke.

„Možná,“ souhlasila Mara. „Stent použil jeden zajímavý výraz. Všiml sis?“

„Impérium Ruky,“ přikývl Luke. „Nejspíš se to vztahuje k Ruce Thrawnově.“

„To je snad jasné,“ řekla Mara. „Spíš jsem narážela na slovo *Impérium*. Ty a tví povstalečtí přátelé jste měli co dělat, abyste porazili Palpatinovu říši. Myslíš, že Chissové by mohli mít podobné problémy s Thrawnovým impériem?“

„Možné to je,“ pokrčil Luke rameny. Velkoadmirál Thrawn – celým chisským jménem Mitth'raw'nuruodo – byl dost možná největší vojenský génius, jakého kdy galaxie poznala, a prokazatelně nejbystřejší velitel Impéria. Ještě před vznikem povstalecké Aliance ho Palpatine poslal s bojovou skupinou do Neznámých oblastí. Údajně to měl být trest za politickou chybu, ale ve skutečnosti šlo o tajnou misi s cílem prozkoumat a dobýt nové světy pro budoucí expanzi Impéria.

Při své poslední návštěvě Nirauanu se Luke a Mara dozvěděli, jak dalece byl v plnění tohoto úkolu úspěšný. Během pouhých několika let propátral nesmírně rozlehlé teritorium a vládu nad ním svěřil svým imperiálním jednotkám a hrstce Chissů, kteří mu zůstali věrní – mimo jiné například Stentovi. Projekt zůstal utajený a vůdci Imperiálního zůstatku na Bastionu se o něm doslechli až teprve nedávno.

A nyní, tři roky poté, udržoval nejvyšší velitel Pellaeon a hrstka jeho spolehlivých pobočníků s Parckem a nirauanskou odnoží jejich bývalého režimu omezené styky. Leia a několik dalších vysokých představitelů Nové republiky věděli o existenci tohoto nového teritoria také, ačkoli Luke měl podezření, že ani jedna z vlád netuší, jak rozsáhlé ve skutečnosti je. Věděli to jen on a Mara a prozatím se rozhodli nechat si to pro sebe.

Název *Impérium Ruky* jakožto označení této oblasti však pro ně byl nový. „Nedovedu si ale představit, že by se Thrawn stal takovým tyranem,“ pokračoval, zatímco vzpomínal na boje, které vedl velkoadmirál proti Nové republice. „Nevzpomínám si, že by kdy vládl pomocí strachu a útisku.“

„Což ovšem neznamená, že by se to nedokázal naučit,“ podotkla Mara. „Palpatine byl vynikající učitel. A když ne Thrawn sám, možná by se k takové vládě uchýlili jeho následovníci. To se stává běžně.“

„Něco na tom bude,“ připustil Luke. „Ale přesto –“

Odmlčel se, když znovu ožil komunikační displej. Tentokrát se na něm objevil šedovlasý člověk s vrásčitým obličejem a živýma,

bystrýma očima. „Ahoj, Maro,“ pozdravil. „Mistře Skywalkere. Musím říct, že jste mě překvapili. Předpokládal jsem, že touto dobou už budete dávno na cestě na Crustai.“

Luke se zachmuřil. „Na Crustai?“

„Na místo setkání,“ řekl Parck, také se zachmuřil a čelo mu pokrily hluboké vrásky. „Copak jste nedostal moji zprávu?“

„Bohužel to nabralo špatný směr,“ pověděla mu Mara. „Vzal ji jakýsi Dean Jinzler a zmizel dřív, než se mohl na obsah podívat někdo další.“

„Neříkejte,“ zamumlal Parck a pohlížel z jednoho na druhého. „A znáte ho?“

„Nikdy dřív jsme o něm neslyšeli,“ odvětila Mara. „Mám za to, že ta zpráva za tu krádež stála?“

„Někomu určitě ano.“ Parck krátce sevřel rty. „Tohle vůbec není dobré.“

„Ano, k tomuto závěru jsme také dospěli,“ souhlasila Mara. „Povíte nám, o co jde?“

„Ovšem,“ řekl Parck, jehož myšlenky se očividně stále upíraly ke zbloudilé zprávě. „Ačkoli pokud Chissové...“ Zdálo se, že se vzpamatoval. „Inu, co se stalo, stalo se,“ řekl rázně. „Se skutečností se musíme vypořádat, ať se nám to líbí, nebo ne. Povězte mi, Skywalkere, už jste někdy slyšel o Mezigalaktické výpravě?“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl Luke pomalu a pokoušel se rozpomenout. „Na zmínku o ní jsem narazil, když jsem pátral po informacích o Jorusovi C’baothovi. To bylo tehdy, když jeho klon spolupracoval s – když se pokoušel unést Leiina dvojčata,“ opravil se rychle. Teď by nebylo moudré zmiňovat se o C’baothově někdejší spojení s Thrawnem, a už vůbec ne o tom, jak C’baoth souvisel s Thrawnovou smrtí. „Nebyl to nějaký velkolepý pokus vyslat expedici do jiné galaxie, ke kterému došlo pár let před klonovými válkami?“

„Velmi správně,“ řekl Parck. „Ano, tak to v podstatě bylo. Pro ten projekt se tehdy vyčlenilo šest zbrusu nových dreadnaughtů, které byly v šestiúhelníkovém vzoru seskupeny kolem centrálního jádra se zásobami. Posádka se skládala ze šesti mistrů Jedi a tuctu rytířů Jedi, včetně C’baotha samotného, plus padesáti tisíců dalších bytostí, členů posádky i s rodinami.“

Luke zamrkal. „*S rodinami?*“

„Cesta do jiné galaxie by trvala pořádně dlouho,“ připomněl mu Parck. „Zvlášť vzhledem k tomu, jak byly dreadnaughty pomalé. Navíc měly letět přes Neznámé oblasti, a tak se objevil návrh založit tam několik kolonií.“

„Aha,“ přikývl Luke. „Tak proto ten zvláštní vzor.“

„Správně,“ řekl Parck. „Kdyby skutečně došlo na založení kolonie, jeden z dreadnaughtů se mohl snadno odpojit, aby poskytl kolonistům obranu a volnost pohybu.“

„Ano,“ odtušil Luke. „A dál už vím jen to, že se expedice nikdy nevrátila. Dostali se do jiné galaxie?“

Mara vedle něho se zachvěla. „Nikdy se ani nedostali z té naší,“ řekla tiše. „Thrawn zachytil výpravu na okraji chisského prostoru a zničil ji.“

„Ano,“ přisvědčil Parck. „Zbytek Chissů z toho neměl žádnou radost. Thrawna za trest málem vyhostili, ale on se z toho zřejmě nějak vyvlékl.“

„Ano, vzpomínám si na lekci z dějepisu, kterou jste mi udělil minule,“ řekla Mara. „Chissové za žádnou cenu neútočí jako první. A jak tahle padesát let stará tragédie souvisí s námi?“

„Pouze takto.“ Parckovy oči se zabodly do jejích. „Chissové našli zbytky Mezigalaktické výpravy. A chtějí vám je vrátit.“

* * *

Dlouhou chvíli Mara prostě jen zírala na obrazovku; hlavou jí vířila stovka různých myšlenek a emocí. „Ne,“ řekla; to slovo z ní vylétlo bez vědomého úsilí. „To není možné. Musí to být nějaký trik.“

Parck pokrčil rameny. „Souhlasím, zní to divně. Avšak aristokrata Formbi vypadal upřímně, když mi to sděloval.“

„Není to možné,“ trvala na svém Mara. „Řekl jste mi, že Thrawn Mezigalaktickou výpravu zničil. Když Thrawn něco zničil, dal si na tom opravdu záležet.“

„Což vím mnohem líp než vy,“ ohradil se Parck ostře. „Faktem zůstává, že Chissové objevili Mezigalaktickou výpravu. Popis, který nám Formbi poskytl, rozhodně odpovídá, a nenapadá mě žádný jiný

důvod, proč by se měl třeba jen jediný dreadnaught dostat takhle daleko.“

Pozdvihl obočí. „Proč a jak jsou otázky, na které nikdo z nás v tuto chvíli nedokáže odpovědět. Jediná otázka, kterou se musíte zabývat, zní, co s tím budete dělat.“

„Co s tím *budeme* dělat?“ zeptal se Luke. „Připadá mi, že by se tím měla zabývat celá vláda Nové republiky, ne jen pár rytířů Jedi.“

„Možná,“ řekl Parck. „Ale možná taky ne. Mezigalaktická výprava *byla* koneckonců duševním dítkem řádu Jedi, ne starorepublikového Senátu nebo snad Palpatina. Proto si Formbi přál, abyste se o tom dozvěděl vy a připojil se k oficiální expedici na místo nálezu.“

„On chtěl přímo *Luka*?“ zeptala se Mara.

„Výslovně,“ potvrdil Parck a pohlédl na obrazovku po své pravici. „Zde je celá zpráva: Pro Luka Skywalkerera, mistra Jedi, akademie Jedi, Yavin 4; od Chaf'orm'bintrana, aristokry Páté vládnoucí rodiny Sarvchi. Hlídka Chisské expanzní obranné flotily objevila v chisském teritoriu trosky, které mohou být zbytky expedice známé jako Mezigalaktická výprava. Jako výraz úcty a hluboké lítosti za chisský podíl na jejím zničení vám nabízíme možnost zúčastnit se oficiální prohlídky plavidla. Budu vás očekávat u planety Crustai – zde uvedl její souřadnice –, po dobu následujících patnácti dnů a pak vyrazíme společně k místu nálezu. Naléhavě vás žádám, zúčastněte se, abychom mohli projednat opatření nezbytná k navrácení trosek výpravy vašemu lidu.“ Konec zprávy.“

„Takže tohle všechno poslal ten Chaf'orm'atakďál?“ zeptala se Mara. „Včetně adresy?“

„Chaf'orm'bintrano,“ pomohl jí Parck. „Říkejme mu Formbi. Kde se nachází akademie Jedi, to jsem mu prozradil já. Chissové nevědí o Nové republice téměř nic a o jejích světech už vůbec nic.“

„Ale přesto znal Lukovo jméno?“

„No, ne tak docela,“ připustil Parck. „Formbi se ptal na jméno nejvýznamnějšího Jediho Nové republiky. A tím je samozřejmě mistr Skywalker.“

„Takže vy a Formbi jste spolu zadobře?“ otázala se Mara.

„Tak to bych zrovna netvrdil,“ vykrucoval se Parck. „Oficiální stanovisko Chissů je pořád ještě takové, že Thrawn byl odpadlík, který svému národu nepřinesl nic než hanbu.“

„Vykládejte to Stentovi,“ zamumlal Luke.

Parck pokrčil rameny. „Netvrdím, že se na tom shodli všichni Chissové. Pouze jsem řekl, že takový je oficiální názor. Avšak Formbi a já jsme si spolu několikrát příležitostně promluvili a naše rozhovory proběhly dostatečně civilizovaně.“

Pohlédl kamsi mimo obrazovku. „Propočítal jsem cestovní vzdálenost do soustavy Crustai. Pokud ta vaše loď zvládne alespoň nula celá tři, měli byste se tam dostat těsně předtím, než Formbiho patnáctidenní lhůta vyprší.“

„Děkujeme vám,“ řekl Luke. „Jestli nic nenamítáte, probereme si to mezi sebou a hned se vám zase ozveme.“

„Jak si přejete,“ odvětil Parck. „Budu se těšit.“

Když Luke vypínal komunikátor, Parck stále seděl na svém místě a díval se na ně.

Mara upírala oči na planetu. Cítila, že ve vzduchu mezi nimi visí Lukova nevyslovená otázka. „Co tomu říkáš?“ zeptala se místo toho.

„Je to velmi zajímavá nabídka,“ odpověděl Luke. „Pokud vím, celý projekt Mezigalaktické výpravy byl obestřen tajemstvím. Ani v archivech na Coruscantu se mi o něm nepodařilo nic najít.“

„O celé té éře toho moc nevíme,“ řekla Mara. „Klonové války a Palpatinovy čistky se o to postaraly.“

„O to mi jde,“ řekl Luke. „I kdyby se dochovala třeba jen část Mezigalaktické výpravy, existuje možnost, že spolu s ní přežily i nějaké záznamy. Mohli bychom nahlédnout do minulosti a po tom jsme vždycky toužili.“

„Po tom *jsme* vždycky toužili?“ opáčila Mara a pohlédla na něj. „Nebo jenom *ty sám*?“

„No jo, dobře,“ řekl Luke, očividně zmatený její reakcí. „Přiznávám se: chtěl bych se toho dozvědět víc o tehdejších rytířích Jedi. Ty ne?“

„Ve stejné době se dostal k moci Palpatine,“ připomněla mu zasmušile a obrátila se zpátky k průzoru. „Za sebe můžu říct, že spoustu věcí o té éře *nechci* vědět.“

„Chápu tě,“ řekl Luke vlídně. „Ale na druhou stranu si nemůžeme dovolit přehlížet potenciál téhle nabídky.“

„Jaký potenciál?“ ušklíbla se Mara. „Šance pro Chissy, aby utišili svůj pocit viny, že tak dlouho nechali Thrawna tropit neplechu?“

„Určitě to s tím souvisí,“ řekl Luke. „Chissově se pokládají za počestný národ. Dokonce ani Thrawn nezabíjel a neničil víc, než považoval za nutné. Mám ale silný pocit, že je v tom něco víc než jen snaha o usmíření.“

„Jako třeba?“

Luke pokrčil rameny. „Nevím. Možná že Chissově hodlají navázat s Novou republikou diplomatické styky a nalezení Mezigalaktické výpravy jim poskytlo záminku.“

„Myslíš?“ opáčila Mara pochybovačně. „No, v tom případě na to jdou opravdu divně, můj drahý. Taky jsem propočítala nějaké vzdálenosti. I kdybychom tu zprávu dostali, kdy jsme měli, před odletem do Neznámých oblastí bychom sotva stačili upozornit Coruscant. Za tu dobu by se diplomatická mise rozhodně nestihla zorganizovat a ani náhodou by nestihla odstartovat včas. Smíř se s tím, Luku: Formbi *nechce*, aby se do toho vložila Nová republika, nebo alespoň ne na oficiální úrovni.“

„Nemůžu se s tebou hádat,“ připustil Luke. „Ale pokud Chissově považují Mezigalaktickou výpravu za projekt řádu Jedi, dává smysl, aby chtěli mě, a ne někoho ze Senátu.“

„*Pokud* Parck říká pravdu,“ upozornila ho Mara. „Taky je možné, že lže, jako když tiskne.“

„Je způsob, jak to zjistit,“ podotkl Luke. „Pochybuju, že při osobním setkání s námi by dokázal tak velikou nepoctivost skrýt.“

„Tam dolů nejdeme,“ řekla Mara bez okolků. „Když jsem s ním naposledy seděla v jedné místnosti, snažil se mě napřed naverbovat a pak mě málem nechal usmažit těmi skvělými pistolkami charricy, které Chissově nosí. Díky, ale tady nahoře ho slyším docela dobře.“

„Jen klid,“ mírnil ji Luke. „Mně se tam dolů taky nijak zvlášť nechce. Jenom měj na paměti, že takhle nám musí stačit jeho slovo.“

„Já vím,“ zašeptala Mara. „Jenom se mi to nelíbí.“

Luke pokrčil rameny. „Je to riziko,“ řekl. „Ale myslím, že za to stojí.“ Naklonil hlavu ke straně a Mara znovu ucítila, jak se jeho mysl dotýká té její. „Pokud ovšem nemáš nějaký pádnější důvod.“

„Tím chceš říct, jestli cítím něco v Síle?“ zašklebila se Mara. „Kéž by. Cítím jen svoji vrozenou podezřívavost.“

„Ne, je tam i něco víc,“ opravil ji Luke zamyšleně. „Je tam ještě něco dalšího, něco hlubšího než pouhá opatrnost nebo podezření. Podobně jsem se cítil, když mi Yoda řekl, že než se doopravdy stanu Jedim, budu se muset postavit svému otci.“

„Ale já už jsem si tím prošla,“ namítla Mara. „Řekls mi, že to souvisí s obětí. Já jsem tu svou přinesla.“ Ukázala prstem na planetu před nimi. „Přímo tam dole.“

„Já vím,“ řekl starostlivě Luke a Mara ucítila další příval vřelého citu. Vždyť díky té oběti se vlastně zrodil jejich vztah. „Ale já jsem nemluvil o oběti. Je to spíš jako – já nevím. Říkej tomu potřeba neuhýbat před minulostí.“

Mara si odfrkla. „V chisském prostoru jsem nikdy nebyla. Jak by mohla cesta tam souviset s mojí minulostí?“

„Nevím,“ zaváhal Luke. „Jen jsem řekl, jaký z toho mám dojem, to je celé.“

Mara vzdychla. „Ty tam chceš letět, vid?“

Luke se natáhl a uchopil ji za ruku. „Je to naše povinnost,“ odpověděl. „Pokud má Parck pravdu a blíží se k nám neznámý nepřítel, budeme potřebovat všechny spojence, které se nám podaří získat. I kdyby existovala jen malá šance, že se Chissové přidají na naši stranu, musíme to zkusit.“

„Ano,“ řekla Mara a po zádech jí přeběhl mráz. „Pokud ovšem Parck nelhal i v tomhle. No, jestli se tam máme vydat, měli bychom vyrazit.“

Ještě jednou stiskla Lukovu dlaň, pustila ji a natáhla se po spínači komunikátoru. „Zavoláme Parckovi a řekneme si o ty souřadnice.“

KAPITOLA 3

Jade Sabre dokázala o něco víc než 0,3 nad rychlost světla, a když dorazili ke Crustai, ještě jim téměř celý den zbýval. Na rozdíl od nic netušícího Nirauanu tam na ně čekal uvítací výbor.

A měl dokonce pět členů: byly to neznámé stíhačky, velikostí něco mezi X-wingem a náporovým člunem Skipray. Jakmile Luke vystoupil s lodí z hyperprostoru, zařadily se za *Sabre*. „Identifikujte se,“ vyštěkl z komunikátoru přísný hlas obstojným basikem.

„Mistr Jedi Luke Skywalker a rytířka Jedi Mara Jade Skywalker,“ odpověděl Luke a letmo pohlédl na taktické schéma, které zobrazila Mara. Stíhačky se přesunuly do pozic po stranách *Jade Sabre*, což se dalo snadno vysvětlit jako nevinná eskortní formace, která by však v případě potřeby mohla zrovna tak dobře posloužit k útoku. „Přiletěli jsme na žádost aristokry Chaf'orm'bintrana z Páté vládnoucí rodiny.“

„Vítejte, mistře Skywalker,“ řekl hlas. „Doprovodíme vás na aristokrovu diplomatickou loď. Na ní přistanete a vystoupíte na palubu.“

„Děkujeme vám,“ odpověděl Luke.

Jedna ze stíhaček se odtrhla od formace, předletěla celou skupinu a uhnula doleva k obrysu planety přímo před nimi. Luke pochopil a také změnil kurz. „Co na ně říkáš?“ zeptal se.

„Pokud si nějakou technologii půjčili od nás, tak to rozhodně není vidět,“ řekla Mara a naklonila se nad senzorový sken stíhaček.

„Většinu zbraní počítač nezná, ale zdá se, že jsou hlavně energetické a projektilové. A na spodku mají několik malých raket.“

„Protonová torpéda?“ hádal Luke, zatímco si prohlížel nákres, který jim načrtly senzory.

„Na ně mi připadají moc velké, ale nevím to určitě,“ řekla Mara. „Rozhodně bych se ale nechtěla utkat s některou z těch věcí v boji a už vůbec ne s pěti najednou.“

„Budeme se snažit, aby k tomu nedošlo,“ souhlasil Luke. „Vzhledem k Thrawnovu vztahu s Impériem je mi divné, že nic z našeho vybavení nepoužili.“

„Slyšel jsi Parcka,“ připomněla mu Mara. „Thrawna tu neměli v lásce.“

„Ano, ale myslel bych, že spolknou svou pýchu, aspoň když jde o užitečnou technologii,“ řekl Luke. „Většina lidí nemá tak pevné zásady.“

Mara pokrčila rameny. „Možná jsme konečně našli společnost, která je má.“

Diplomatická loď, o které se zmínil pilot stíhačky, je překvapila stejně jako stíhačky samotné. Byla delší, než Luke čekal, téměř o polovinu větší než corellianské korvety, které k podobným úkolům používala Nová republika. Chisská loď navíc neměla oblé tvary korvety; vypadala, jako by ji celou tvořily přímky, hrany a ostré úhly, cosi jako moncalamarský hvězdný křižník nahrubo vytesaný z kamene ještě předtím, než začal sochař vyhlazovat jeho povrch do řádných hladkých křivek.

„Zajímavá kocábka,“ poznamenala Mara, zatímco letěli směrem k lodi. „Skvěle by se dala schovat v poli asteroidů.“

„Dobře by splynula s okolím, vid?“ přikývl Luke. „Zrovna mě napadlo, že s ničím jiným by se nedala splést. To je další věc, která je u diplomatické lodi vždycky potřeba.“

„Možná,“ řekla Mara. „Anebo mají Chissové prostě rádi kostrbaté lodě. Jsem zvědavá, jaký tam budou mít hangár.“

Luke sebou škubl. Když Maře věnoval *Jade Sabre* a ona mu za ni poděkovala, řekla vzápětí zcela jasně, co se stane každému, kdo způsobí, že byt' jen odře lodi lak. Teď by to mohlo znamenat problémy.